

Rozjímanie na stredu 23. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na stredu 23. týždňa
v Cezročnom období.

Navrhované témy sú: dôverovať
v šťastie, ktoré prichádza od
Boha; prísľub radosti sa tiahne
celým evanjeliom; bolesti a
radosti kresťana.

„V BLAHOSLAVENSTVÁCH nám Ježiš
Kristus ponúka kľúče, ktoré otvárajú
brány neba... a šťastia na tejto
zemi“[\[1\]](#). Naše srdce však ťažko verí,
že nájde radosť v chudobe, hlade,
plači alebo prenasledovaní. Pán
nalieha tým, že na označenie cieľa

tejto cesty používa dve veľmi expresívne slovesá: „radujte sa“ a „jasajte“ (Lk 6, 23).

Tieto zdanlivé protirečenia nás vyzývajú, „aby sme sa zamysleli nad hlbokým zmyslom mať vieru, ktorá spočíva v úplnej dôvere v Pána. Ide o to, aby sme zbúrali svetské modly, aby sme otvorili svoje srdce živému a pravému Bohu, ktorý jediný môže dať našej existencii tú plnosť, po ktorej tak veľmi túžime, a predsa ju tak ťažko dosahujeme. Aj v našich dňoch je mnoho tých, ktorí sa predstavujú ako rozdávatelia šťastia (...). A tu je ľahké nevedomky upadnúť do hriechu proti prvému prikázaniu, do modlárstva, do nahradenia Boha modlou.

Modlárstvo a modly sa zdajú byť vecami iných čias, ale v skutočnosti patria do všetkých čias!“[2].

„Boh nám chce otvoriť,“ komentuje prelát Opus Dei, „panorámu veľkosti

a krásy, ktorá je možno pred našimi očami skrytá. Musíme mu dôverovať, urobiť krok k stretnutiu s ním a zbaviť sa strachu z myšlienky, že ak to urobíme, prídeme v živote o mnohé dobré veci. Jeho schopnosť prekvapiť nás je oveľa väčšia ako akékoľvek naše očakávania“[3]. To neznamená, že kresťanský život spočíva v hromadení utrpenia na zemi, aby sme sa potom mohli tešiť z neba; Ježiš chce, aby sme boli šťastní aj tu. Ale nechce, aby naše šťastie záviselo od dočasných vecí, od toho, čo rýchlo pominie, ale od toho, čo je skutočne pravé, od toho jediného, čo je schopné uhasiť náš smäd po nekonečne.

AK SI SPOMENIEME na zvestovanie archanjela Gabriela Márii, „môžeme povedať, že prvé slovo Nového zákona je výzvou k radosti: *radujte*

sa, *tešte* sa. Nový zákon je v skutočnosti *evanjelium, dobrá správa*, ktorá nám prináša radosť. Boh nie je od nás vzdialený, nie je neznámy, záhadný, možno nebezpečný. Boh je nám blízko“[4]. Toto prenikanie novej radosti do sveta prechádza celým evanjeliom a nachádza sa obzvlášť v blahoslavenstvách. Ježiš je tým, kto najlepšie chápe novosť toho, čo hovorí. Preto ak si spomenieme na chvíle, ktoré nás urobili skutočne šťastnými, možno zistíme, že nie vždy sú založené na bohatstve, pôžitkoch alebo pohodlí.

„Radosť nie je emócia okamihu: je to niečo iné! Skutočná radosť nepochádza z vecí, z toho, že máme, ale zo stretnutia, zo vzťahov s druhými; pochádza z pocitu, že sme prijatí, pochopení, milovaní, a z toho, že prijímame, pochopíme a milujeme“[5]. Je logické, že radosť, ktorú nám Ježiš sľubuje, niekedy identifikujeme ako niečo, čo sa stane

v budúcnosti. Jeho slová sú však účinné aj v našom každodennom živote dnes. Tí, ktorí dôverujú Bohu, sú lepšie pripravení nechať sa milovať. Tí, ktorí dôverujú Bohu, sú ochotnejší nechať nezdary, aby im neustále pripomínali, že skutočné šťastie možno nájsť len v Božej spoločnosti.

Ako Božie deti, stvorené na jeho obraz, netúžime po konečnom šťastí, ale po tom, aby sme mali účasť na rovnakom šťastí ako náš nebeský Otec. Ježiš nám prisľúbil, že jeho jedinou starosťou je, aby jeho radosť bola v nás, aby naša radosť bola úplná (porov. Jn 15, 11). Preto prvý, kto sa stará o naše vlastné šťastie, je sám Boh, a to nás naplňuje útechou.

ČO JE HLAVNOU prekážkou našej radosti? S vierou môžeme potvrdiť,

že jediné zlo, ktoré nás môže priviesť k smútku, je hriech. Všetky ostatné nešťastia sú také do tej miery, do akej sme ich ešte neposúdili z Božieho hľadiska. „Náš Pán chce, aby sme boli šťastní,“ povedal svätý Josemaría, „vidím svoje deti vždy šťastné, s nadprirodzenou radosťou, s niečím takým dôverným, čo je zlučiteľné s bolesťami a protivenstvami nášho pozemského života“[\[6\]](#). A takisto aj svätý Ján Zlatoústý upozorňuje: „Na zemi sa aj radosť často končí smútkom, ale pre tých, ktorí žijú podľa Krista, sa aj smútok mení na radosť“[\[7\]](#).

Možno by sme si niekedy mohli myslieť, že si nejaký smútok zaslúžime, pretože nám chýba rozhodnosť. Tento prístup však predpokladá, že šťastní môžeme byť len vtedy, ak sme dokonale splnili všetko, čo sme si predsavzali. Kým sme na ceste k stotožneniu sa s Ježišom Kristom, radosť, ku ktorej

nás Pán volá, „nespočíva na našich cnostiach: nie je to márne uspokojenie sa, ale je postavená na samotnej ľudskej slabosti a krehkosti. Poznanie vlastnej slabosti, prežívanie prítomnosti protivenstiev v nás samých môže a musí dať priestor radosti“[8]. Ako opakoval zakladateľ Opus Dei: „Budte si istí: Boh nechce našu biedu, no dobre ju pozná a práve s našimi slabosťami počíta na to, aby sme sa stali svätými“[9]. Skutočnú radosť môžeme nájsť len v nekonečnej a nezaslúženej láske, ktorú nám Boh ponúka. A naša matka Mária bezvýhradne prijala Pána vo svojom lone. Preto môže plná pokory vyhlásiť, že „všetky pokolenia ju budú nazývať blahoslavenou“ (Lk 1, 48). Môžeme ju prosiť, aby nám umožnila vnímať a užívať si tú istú radosť.

- [1] Fernando Ocáriz, *A la luz del Evangelio*, s. 69.
- [2] František, *Anjel Pána*, 17-II-2019.
- [3] Fernando Ocáriz, *Dejarse sorprender por un Padre bueno*, 25-I-2019.
- [4] Benedikt XVI, *Homília*, 18-XII-2005.
- [5] František, *Príhovor*, 6-VII-2013.
- [6] Svätý Josemaría, *Homília*, 26-V-1974.
- [7] Svätý Ján Zlatoústý, *Homílie na evanjelium svätého Matúša*, 18.
- [8] Fernando Ocáriz, *A la luz del Evangelio*, s. 172.
- [9] Svätý Josemaría, *Boží priatelía*, bod 215.
-

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/streda-23-tyzdna-v-
cezrocnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/streda-23-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/) (11.04.2026)